



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 207/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného LÖWY & LÖWY s. r. o., Slowackého 56, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/88/2024 z 18. novembra 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. februára 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci najvyššiemu súdu, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol sporovou stranou v konaní vedenom pôvodne Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 17C/6/2017 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa proti žalovanej domáhal vrátenia daru – nehnuteľnosti, ktorú žalovanej daroval z dôvodu snahy o obnovu ich vzájomného vzťahu. Ako zakladajúce podstatu správania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi označil sťažovateľ skutočnosti mimomanželského vzťahu žalovanej, ktorý mala nadviazať v marci 2016. Okresný súd žalobu rozsudkom z 19. júna 2019 zamietol ako nedôvodnú, keď síce považoval za preukázanú manželskú krízu v rozhodnom období marec až august 2016, keď žalovaná opustila spoločnú domácnosť, no nepovažoval za preukázané

žiadne konanie v rozpore s dobrými mravmi, a to z dôvodu, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania nevery žalovanej ako konania proti dobrým mravom.

3. Krajský súd v Bratislave na odvolanie rozsudkom sp. zn. 5Co/57/2020 z 29. novembra 2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Dovolanie podané z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť a neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, a to z dôvodu ústavne nekonformného posúdenia rozhodujúcich skutočností, čo malo vplyv na nesprávne právne posúdenie naplnenia hypotézy právnej normy § 630 Občianskeho zákonníka (darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy). So zásadnou dovolacou argumentáciou sa najvyšší súd vysporiadal len povrchno, keď vôbec nezohľadnil záver rozvodového súdu týkajúci sa príčiny rozvodu, a to nevery manželky. Jeho záver o nepreukázaní nevery je formalistický a arbitrárny.

6. Sťažovateľ namietal zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v súvislosti s jeho nelogickým konštatovaním, že za neveru môže do istej miery aj druhý partner, čo vylučuje jej chápanie ako konania v rozpore s dobrými mravmi.

7. Mylným a svojvoľným záverom o tom, že nevera nebola preukázaná, a nesprávnym posúdením skutočností, že takéto konanie žalovanej (ne)zasiahlo aj maloletého syna, došlo zo strany najvyššieho súdu k porušeniu práv sťažovateľa na súdnu ochranu a v dôsledku nevyhodnotenia naplnenia predpokladov vrátenia daru aj k porušeniu jeho majetkového práva.

8. V dovolaní podanom z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľ formuloval právne otázky, a to či možno pokladať blízke príbuzenstvo (syna) medzi darcom (otcom a žalobcom) a obdarovanou (matkou a žalovanou) v prípade uplatnenia práva na vrátenie daru zo strany darcu (žalobcu) proti obdarovanej v dôsledku hrubého porušenia dobrých mravov zo strany obdarovanej voči tomuto spoločnému príbuznému (synovi) ako výnimku, ktorá zakladá nemožnosť uplatnenia práva v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka (i), a či možno vylúčiť neveru a jej chápanie ako konanie v rozpore s dobrými mravmi vo vzťahu k manželovi (čo zakladá právo na vrátenie daru) len na základe toho, že verný manžel nenaplnil očakávania neverného manžela (ii).

9. Najvyšší súd sa nezaoberal položenými právnymi otázkami a odmietol tak poskytnúť sťažovateľovi súdnu ochranu. Najvyšší súd ani nevyvinul snahu o verifikovanie záverov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o tom, že nevera manželky nebola preukázaná, pričom ak by tak urobil, potom by musel dospieť k záveru, že nevera manželky bola preukázaná v rozvodovom konaní a rovnako bolo preukázané konanie matky hrubo porušujúce dobré mravy voči synovi. Jeho závery sú svojvoľné a nemajúce oporu v zistenom skutkovom stave.

### III.

#### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu z dôvodov uvádzaných v časti II tohto uznesenia.

11. Sťažovateľ predovšetkým namieta nezaobranie sa jeho dovolacou argumentáciou, ktorou preukazoval existenciu väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (body 5 a 6 tohto uznesenia), ako aj prípustnosť a dôvodnosť dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (body 7 až 9 tohto uznesenia). Podľa názoru ústavného súdu sú jeho námietky nedôvodné.

12. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

13. V súlade s judikatúrou najvyššieho súdu sú hlavnými znakmi procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia (IV. ÚS 30/2021).

14. Sťažovateľ predovšetkým atakuje záver vo veci konajúcich súdov o tom, že nevera nebola preukázaná, a to ignorovaním konštatovania rozvodového súdu týkajúceho sa príčiny rozvodu, ktorou bola nevera manželky (žalovanej). Uvedený záver považuje za formalistický a arbitrárny.

15. Súd prvej inštancie v rozsudku z 19. júna 2019 vychádzal okrem iných aj z rozsudku okresného súdu sp. zn. 37P/331/2016 z 23. januára 2018, ktorým bolo manželstvo medzi sťažovateľom a žalovanou rozvedené a ktorým bol maloletý syn zverený do osobnej starostlivosti sťažovateľa, pričom z odôvodnenia citovaného rozhodnutia vyplynula ako hlavná príčinu rozvratu vzťahu nadviazanie mimomanželského vzťahu na strane žalovanej (bod 17 rozsudku z 19. júna 2019). Okresný súd posúdil uvedenú skutočnosť, pričom konštatoval, že rozsudok o rozvode bol datovaný k januáru 2018, t. j. k obdobiu takmer dva roky po udalostiach, ktoré sťažovateľ v žalobe opísal ako zakladajúce podstatu správania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi. Ako rozhodujúce obdobie na účely posúdenia dôvodnosti žaloby súd prvej inštancie posúdil obdobie od marca do augusta 2016, keď žalovaná definitívne opustila spoločnú domácnosť. Napokon podľa súdu prvej inštancie ani na základe výpovedí svedkov nebolo možné ustáliť, že by sa žalovaná v rozhodnom období správala v rozpore s dobrými mravmi dopustením sa nevery.

16. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil odvolací súd, vyplýva hodnotenie dôkazu – rozsudku vydaného vo veci rozvodu (konštatovanie o príčine rozvratu vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanou) v kontexte podstatných časových súvislostí, resp. rozhodného obdobia, ktoré bolo stanovené s prihliadnutím na tvrdenia, ktoré predostrel samotný sťažovateľ ako rozhodujúce pre posúdenie správania žalovanej (bod 15 tohto uznesenia). Za tohto stavu sa nejaví záver vo veci konajúcich súdov o tom, že k preukázaniu nevery u žalovanej nedošlo, s prihliadnutím na existujúci racionálny základ ako arbitrárny, resp. svojvoľný.

17. Ústavný súd už totiž skôr judikoval v kontexte arbitrárnosti, že tá sa môže prejaviť aj v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu (k čomu nedošlo v tu prejednávanej veci) tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy (k tomu pozri aj I. ÚS 115/2020).

18. Vzhľadom na skutočnosť neexistencie arbitrárnosti či svojvoľnosti skutkového záveru vo veci konajúcich súdov o tom, že k preukázaniu nevery u žalovanej nedošlo, bolo bez právneho významu zohľadňovať prípadné podľa názoru sťažovateľa nesprávne konštatovanie odvolacieho súdu o tom, že za neveru môže vždy do určitej miery aj druhý partner. Za takéhoto stavu uvedené konštatovanie, ako to správne poznamenal aj dovolací súd, stojí mimo rozhodujúceho skutkového a právneho rámca prípadu, a preto chýba príčinná súvislosť medzi takto dovolateľom namietanou vadou zmätočnosti a vydanými rozhodnutiami súdov a im predchádzajúcim procesným postupom pre vec relevantných (rozhodných) otázok. Konštatovanie odvolacieho súdu tak možno považovať iba za *obiter dictum*, teda za súčasť súdneho rozhodnutia, ktorá nemá záväzný charakter a je uvádzaná v samotnom rozhodnutí len nad rámec záväzného odôvodnenia (I. ÚS 596/2025).

19. Napokon aj vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu v súvislosti s otázkami, ktoré sťažovateľ v dovolaní formuloval, je rozhodujúci už zdôrazňovaný skutkový stav zistený súdmi nižšej inštancie, ktorého arbitrárnosť nebola zistená.

20. V kontexte vady nesprávneho právneho posúdenia veci ústavný súd odkazuje na už judikované právne závery dovolacieho súdu, podľa ktorých, aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej, t. j. že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/158/2017 z 11. októbra 2017).

21. S prihliadnutím na podstatnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal aj s dovolaním podaným podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená). Záver najvyššieho súdu o potrebe odmietnutia dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade so zákonom je ústavne udržateľný.

22. Dovolací súd sa v napadnutom uznesení najskôr zaoberal tým, či v prípade dovolateľom nastolených právnych otázok ide o také, od ktorých vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dospel pritom ústavne udržateľným spôsobom k záveru, že ním formulované právne otázky (a ich vymedzenie) nezodpovedajú tomu, na čom súdy založili svoje rozhodnutia (t. j. že ide o rozhodné právne otázky). Obe sťažovateľom formulované právne otázky [bod 8 písm. i) a ii) tohto uznesenia] vychádzali z premisy, ktorá si nevyhnutne vyžadovala skutkový stav daný existenciou preukázanej nevery žalovanej. Týkali sa totiž toho, či nevera manželky, resp. porušenie povinnosti byť verná, nesie so sebou ako následok hrubé porušenie dobrých mravov. Už bolo pritom na niekoľkých miestach akcentované, že v konaní pred súdmi nižšej inštancie nebolo preukázané, že by sa žalovaná nevery ako právnej skutočnosti, od ktorej sťažovateľ ako žalobca

odvíjal naplnenie hypotézy právnej normy pojednávajúcej o vrátení daru, dopustila. V tomto smere sú právne závery najvyššieho súdu logickým dôsledkom súdmi nižšej inštancie ustáleného skutkového stavu daného nepreukázaním nevery.

23. Osobitne k právnej otázke týkajúcej sa neprihliadania na konanie žalovanej voči spoločnému synovi s dopadom na právo sťažovateľa domáhať sa úspešného vrátenia daru [ii]) najvyšší súd akcentoval, že súdy nižšej inštancie na takéto konanie žalovanej prihliadali, a to v súvislosti so skutočnosťou opustenia spoločnej domácnosti a sťažovateľovej domnienky o nevere, pričom dospeli k záveru, že nejde o konanie hrubo porušujúce dobré mravy v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka.

24. Vzhľadom na už uvedené je ústavne udržateľný záver najvyššieho súdu o tom, že formulácia právnych otázok a ich riešenie nie sú spôsobilé v konkrétnych okolnostiach veci zvrátiť rozhodnutia vydané súdmi nižšej inštancie.

25. Predbežné závery ústavného súdu vedú napokon k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu požiadavky vyplývajúce pre dovolací súd pri preskúmaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného sťažovateľom z dôvodov zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia napĺňa. Odôvodnenie neprípustnosti dovolania, poukazujúc na nedôvodnosť námietky zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nerelevantnosť formulovaných otázok na prejednanú vec, resp. nevymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade so zákonnými požiadavkami (nesprávne právne posúdenie), nemožno posúdiť ako arbitrárne, t. j. také, ktorým by neboli rešpektované záruky obsiahnuté v základnom práve na súdnu ochranu či v práve na spravodlivé súdne konanie alebo ktoré by boli spôsobilé viesť k záveru o porušení práva na rovnosť účastníkov v konaní. Naopak, odôvodnenie poskytnuté najvyšším súdom je logické a má oporu v zákonnej právnej úprave dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ako aj ustálenej judikatúre dovolacieho súdu. Záver o odmietnutí dovolania preto ústavný súd nepovažuje za ústavne neudržateľný, čo vedie k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti v časti označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

26. Vzhľadom na to, že námietka porušenia majetkového práva je vecne previazaná s argumentáciou o porušení práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ku ktorému ústavný súd nedospel, napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 1 dodatkového protokolu, čo vedie k odmietnutiu časti ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 14. apríla 2026**

**Miroslav Duriš**  
**predseda senátu**